

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *No ļaunas un negaidītas nāves izglāb mūs, Kungs un Dievs!*

Dārgie kristieši!

Katru gadu no 18. līdz 25. janvārim visi kristieši pasaulē iziet sava veida garīgās atjaunotnes “kursus”, vienojoties lūgšanu nedēļā par kristiešu vienotību. Tā ir nedēļa, kad labas gribas cilvēki, kuri sevi apliecina kā Kristus sekotājus, mēcās kļūt kaut cik pazemīgāki, tolerantāki un žēlsirdīgāki pret citu konfesiju brāļiem un māsām, solidarāki savā starpā un atbildīgāki viens par otru, apzinoties savu piederību pie Dieva bērnu saimes. Šķiet, šajā nedēļā vajadzētu visā pasaulē aplust raķešu un bumbu sprādzieniem dažādās zemeslodes malās. Tautu līderiem, kuri sevi apzinās kā kristiešus, vajadzētu sēsties pie sarunu galdiem un kristīgā garā vest dialogu starp naidīgām pusēm, lai atrisinātu samilzušās problēmas un domstarpības, lai novērstu briesmošu vai jau esošu karu draudus un postu. Taču mēs aktuālajā laika posmā novērojam pilnīgi pretējo ainu — kādreiz kristīgajā un tikumīgajā Eiropā briesmīgi reāli kara draudi, kurus sēj šoreiz nevis musulmāņi vai ebreji, bet paši kristieši, kuri objektīvi vairs nedrīkstētu sevi par tādiem pat saukt, jo draud ar atomieročiem iznīcināt savus sāncenšus, kuri it kā “apdraudot” viņu drošību un varenību. Tas praktiski atgādina hormonu satracinātu vērsu cīņu par ietekmi uz pretendētu teli pavasarī... Un šie varenie vērsi skaļi mauro, draud viens otram ar ultimātiem un ar ragiem sāk badīties līdz asins izliešanai vai pat pretinieka iznīcināšanai. Cik acīmredzama ir šī aklā cīņa starp sātana marionetēm, kuri mēģina maskēties zem ticīgu kristiešu maskām, svētzadzīgi skūpstot ikonas un dedzinot sveces dievnamos Baznīcas lielākajos svētkos, bet zem ādas slēpjot dēmoniskus nodomus iznīcināt miljonus nevainīgu cilvēku dzīvību. Bet kā vārdā? Vai Dievs viņiem to pavēl tā domāt un darīt? Noteikti nē, jo Dievs ir Mīlestība, kurš pat sūtīja nāvē savu viendzimušo Dēlu, lai tikai mūs samierinātu ar sevi un mūsu pašu starpā. Šie aklie līderi austrumos un rietumos kļūst par mūsu laiku jaunajiem “Herodiem”, tikai daudz asinskārākiem un briesmīgākiem nekā oriģinālais bibliskais slepkava Herods.

Ja kristieši visā pasaulē kļūtu par patiesiem un autentiskiem kristiešiem, viņi spētu apvienoties vienā milzīgā Kristus armijā, kas noteiktu spētu uzvarēt sātana pakalpiņu karaspēkus, kuri visos laikos cīnās pret Dievu un Kristus Baznīcu, bet “elles spēki to neuzvarēs!”, jo to mums apsolīja pats mūsu Diženais

Karavadonis Kristus. Ja visi labas gribas kristieši apvienotos zem Dieva Dēla un pasaules Glābēja mīlestības karoga, virs zemes iestātos tik ilgi gaidītais miers, kas ir lielāka Dieva mīlestības dāvana cilvēcei. Svētā Gara miers un mīlestība liktu aplust un izzust naidam cilvēces sirdī, ja tikai šī sirds meklētu patieso mieru, kas ir vienīgi Dievā.

Tāpēc mēs ļoti intensīvi lūdzāties šajā lūgšanu nedēļā par kristiešu vienību un saucām uz Kungu ar seno Suplikāciju jeb uzsaukumu “Svētais Dievs” vārdiem, lai Kungs sargātu un svētītu savu Baznīcu, kas ir karojošā Baznīca virs zemes. Diemžēl sātans nekad nerimsies cīnīties pret Dieva bērniem, lai tos pazudinātu, tāpēc arī mums vienmēr būs jācīnās pret tumsības spēkiem. Šī cīņa ir aizsākusies debesīs starp eņģeļiem, tagad tā turpinās virs zemes un ilgs līdz pat pasaules beigām, kad sātans tiks definitīvi sakauts un nespēs vairs mums kaitēt.

Arī šogad mūsu mājīgajā un siltajā dievnamā 22.01. notika Ekumeniskais dievkalpojums ar mūsu brāļiem un māsām no Lielvārdes luterāņu draudzes, piedaloties arī pareizticīgo pārstāvei. Kaut piedalījās tikai 20 kristieši, tomēr tas bija patiesi mīļš un neviltoti sirsnīgs lūgšanu laiks kopā ar mīļoto amata brāli luterāņu mācītāju Ingusu Dāboliņu, ar kuru mums ir ļoti sirsnīgas un draudzīgas attiecības. Un tas varētu arī kļūt par vienu mūsu katoļticīgo draudzes skaistu liecību un ieguldījumu tagad aktuālajā sinodālajā ceļā, kuru Baznīca piedāvā uzsākt saviem ticīgajiem. Pāvests un bīskapi mūs aicina dalīties savā garīgajā pieredzē draudzēs starp draudžu locekļiem un pat citu konfesiju piederīgajiem, lai labāk saprastu mūsu samezglotas problēmas un šķēršļus, kas mums aizšķēršļo ceļu pie Dieva kā vienotiem Viņa bērniem. Baznīca vēlas atdzimt no jauna, attīrīties no pagātnes aizspriedumu un lepnības zirnekļu tīkliem, kuros sapinas tik daudzi jauni un veci cilvēki. Lai izklūtu no tādiem garīgo “miroņu” tīkliem, ir vajadzīga laba griba un drosme sākt atbrīvot vispirms sevi pašu no visa, kas manī ir satrūdējis un smird, lai atjaunotu savu personīgo draudzību ar manu Radītāju un Tēvu, kas mani ir dzemdījis mūžīgajai laimei un priekam.

Rīgas arhidiecēzē diezgan intensīvi ir uzsākts šis sinodālais ceļš, kas ir domāts kā kopīgs ticīgo garīgās atjaunotnes un pilnveidošanās ceļš, kurā mēs spētu atbalstīt un iedrošināt vājākos un atkritušos draudzes locekļus restaurēt ticības un mīlestības attiecības ar Dievu, Baznīcu un draudzi. Tas palīdzētu mums atdzimt kā draudzei, saliedēties un atplaukt. Nav

noslēpums, ka kopš mūsu dievnama sabrukšanas 9.11.2017. sabruka arī daudzas draudzes aktivitātes, jo daudzi draudzes locekļi izmantoja šos apstākļus, lai “attaisnotu” savu vienaldzīgumu un inertumu draudzes dzīvē, nevēlamies palīdzēt atjaunot strādnieku sagrauto dievnamu un turpināt lūgties un darboties šaurības un neērtības apstākļos Sv. Krusta kapelā draudzes mājā. Protams, tas bija ļoti smags mūsu draudzes pārbaudījums un izaicinājums laika posms, kas dažus satuvināja vienotā lūgšanu un darbu frontē, bet citus attālināja un aizvilināja projām uz citām kaimiņu draudzēm, kur nebūtu nekas jādara un nevajadzētu justies atbildīgiem ne par ko. Noteikti šodien no tādiem bijušajiem mūsu draudzes locekļiem turpinās tecēt tikai negatīvu liecību un aizvainojumu žults straumes, vainojot kā vienmēr pie visa prāvestu... Un šo pēdējo divu gadu piedzīvotā Covid pandēmija vēl vairāk paretināja bailīgāko draudzes locekļu rindas, “legalizējot” vājticīgo nenākšanu un nedarbošanos draudzēs. Bet varbūt caur šo sinodālo jeb kopīgi ejamo Baznīcas draudžu ceļu būtu arī piedāvāta laba iespēja atbrīvoties no šīs žults un sirds rūgtuma vai vienaldzības, lai mēs spētu vispirms labi izanalizēt sevi un tad rentgenēt savus tuvākos, kurus varbūt pat nespējam vairs mierīgi bez riebuma un pat naida uzlūkot... Ja kristieši dzīvo bez mīlestības sirdī un nespēj piedot viens otram nodarītās pārestības, tad tie vairs nevar saukties par īstiem kristiešiem, tie kļūst par plēsīgiem vilkiem, kuri plēš Kristus mistisko miesu — Baznīcu un no jauna dziļi ievaino Jēzus mīlošo sirdi. Es aicinu atsaukties mūsu draudzes locekļus uzsākt iet šo sinodālo Baznīcas ceļu arī mūsu Lielvārdes draudzē, jo mums noteikti ir bijušas un aizvien vēl notiek daudzas skaistas aktivitātes un kopīgas lietas, kas mūs ir iepriecinājušas, saliedējušas, vienojušas un stiprinājušas. Ja jūs gribat ne tikai formāli nokristīt savus bērņus vai mazbērņus, skaitoties oficiāli kā draudzes locekļi, bet arī uzņemties atbildību par savu draudzi, tad jums ir jāizbeidz čīkstēt un gaidīt, kad prāvests vai daži draudzes aktīvistu visu noorganizēs un izdarīs jūsu vietā, lai jūs varētu ierasties kā ciemiņi un ērti pavadīt laiku dievkalpojuma, kur ir sakopts, piesildīts un atremontēts dievnams, noorganizēta kora skaista dziedāšana un izveidota lieliska ministrantu komanda pie altāra. Nē, mēs nevēlamies tikai ciemiņus un jūsmotājus mūsu draudzē, bet gan īstus un aktīvus draudzes locekļus, kuri mīl, ciena, lūdzas un atbalsta viens otru, ar prieku darbojoties draudzē kā viena mīlošā ģimene. Vai tā ir utopija? Tas būs atkarīgs no katra un ikviena! Gribu vēlreiz uzsvērt, ka visas manas Priesterības moto ir bijis izveidot draudzi kā ģimeni. Un ģimenē ne vienmēr viss ir ideāli, gadās ļoti bieži arī strīdi, nesaskaņas, jo mēs visi esam tik dažādi, tomēr varam kļūt arī tik labi un satīcīgi, ja tikai to gribēsim. Nevaru aizmirst mūsu mīļotās un enerģiskās nelaiķes diriģentes Janas Grizānes (kuru

Kungs pirms 9 mēnešiem aizsauca pie sevis) entuziastiskus vārdus vienā draudzes kopsapulcē pēc dievnama sabrukšanas sv. Krusta kapelā, kura mums teica, ka “mēs tak varam ļoti daudz ko labu izdarīt, varam visu, ja tikai gribēsim un nāksim kopā, nevis šķelsimies...” Tik ļoti mums pietrūkst šodien jaunu entuziastu draudzē, kuri tiešām degtu par savu draudzi. Ja viss draudzes darba smagums gulstas tikai uz dažu aktīvistu pleciem, tad viņi ātri var pārdegt un salūzt zem šīs slodzes. Tāpēc vajadzīgi jauni aktīvistu. Kļūsti arī tu par vienu no tiem, nebaudies no šī upura, Dievs to atalgos mūžībā!

2.02. svinēsim Kunga prezentācijas templī svētkus jeb Sveču dienu, kad svētīsim ticības redzamo zīmi— sveces un dosimies Gaismas procesijā pa dievnamu.

Aizdedzināsim katrs savā sirdī šo ticības un tuvākmīlestības gaismīgu, lai mēs atkal ieraudzītu Jēzu mūsu tuvākajā un upurētu savu kalpošanas Kungam upuri Viņa svētajā Templī. Pr. A. Solims

Dievs, atver mūsu acis!

Svinot svētā apustuļa Pāvila atgriešanās svētkus, ļoti spēcīgi uzrunāja Jēzus vārdi: “Saul, kāpēc tu mani vajā?”

No tā laika ir pagājuši daudzi gadu simteņi, bet mēs esam aizmirsuši šos Jēzus vārdus. Ar saviem mēles zobeniem mēs arvien vajājam viens otru un savu Baznīcu. Šķirojam mūsu priesterus - gan labajos, gan ne tik labajos. Izceļam sevi un nonievājam gan draudzes locekļus, gan visus citus satiktos cilvēkus.

Bet kur ir pazudusi mūsu pašlāvība uz Dievu pieņemt no Kunga visu, ko viņš noliek mūsu priekšā? Jo nekas nenotiek bez Dieva ziņas, un Viņam ir vislabāk zināms, kā mums visvairāk pietrūkst - pazemības, kad mūsos savairojies lepnības un godkāres gars. Man ļoti sāp, ka mūsu vidū ir savairojies tik daudz “Saulu”. Žēlsirdīgais debesu Tēvs, dari mūs redzīgus! Atver mūsu acis un mūsu sirdis, lai mēs būtu labi un paklausīgi Tavi bērni! Lai mēs prastu Tev pateikties un slavēt Tevi par visu, ko Tu mums savā žēlsirdībā noliec mūsu priekšā.

Dievs, atver mūsu acis! *Antoņina Ratnieks*

+++++
Žēlsirdīgais Dievs, izlej savu gaismu pār mums!

Jau tradicionāli janvāris ir lūgšanu mēnesis par mieru un kristiešu vienotību.

Kristus nevienā situācijā neiznīcināja, neizmantoja spēku, palika mīlošs un pazemīgs kalps ikvienam no mazajiem. Viņš arī mūs aicina izvērtēt katru dienu, lai nākotnē kļūstam iejūtīgāki un pazemīgāki, lai palīdzam ar savu paraugu, ar saviem vārdiem un darbiem pulcināt Dieva tautu, nevis šķelt.

“Lai visi ir vienoti kā Tu, Tēvs, manī un Es – Tevī, lai arī viņi ir mūsos vienoti; lai pasaule ticētu, ka Tu mani esi sūtījis!” (Jņ 17,21)

Janvāra mēnesī, lūkojoties uz “Bētlemitē” gulošo Bērnū Jēzu, domājam par to, cik bieži mēs apvienojam cilvēkus kopīgiem darbiem savas ģimenes, savas kopienas, sava novada, savas tautas izaugsmei. Vai Viņš priecājas vai skumst par manu veikumu šajā jomā? Kristus māca, ka, nesaņēmis gaidīto, nav jādusmojas, bet jāatrod spēks novērtēt mums domāto vēsti, lai kļūstam stiprāki, pazemīgāki, lai varam laboties un augt, lai kļūstam par uzmundrinājumu un atbalstu līdzcīvēkiem. Lai ar labiem vārdiem un izturēšanos nesam cerības gaismu, stabilitāti un mieru.

Sāp sirds arī par mūsu zemi, kuru vajā pandēmija, dabas stihijas, bet īpaši mūsu domas un vārdi. Vai tikai Valsts svētkos “Dievs, svētī Latviju!” lūgsna skan no mūsu lūpām? Cik daudz ikdienā mūsu mīļajai Dzimtenei veltām pateicības, mīlestības vārdus, vēlam patiesu mieru, ar prieku runājam par mūsu skaisto un neatkārojamo dabu?

Mīļā Lielvārdes draudze! Lūgšim Dievu par mūsu draudzes vienotību, lai šeit katrs jūtas gaidīts, drošs, atbalstīts un saprasts! Lai Dievs atver mūsu sirdis dāvat un saņemt mīlestību, nest un prast saskatīt mieru, būt pazemīgiem un tolerantiem!

Antija + Huberts Vēveri ☺

Sv. Pāvila atgriešanās piemērs

25. janvārī Baznīca svinēja svētā apustuļa Pāvila atgriešanās svētkus. Šie svētki lika man aizdomāties par sevi: kā es nonācu Baznīcā, kas bija tie cilvēki, kuri mani burtiski, paņēmuši aiz rokas, aizveda pie Dieva. Katram šis atgriešanās ceļš ir atšķirīgs, tas var būt pat ļoti dramatisks un pamācošs, un, diemžēl, visas savas dzīves garumā tā arī varam nesaprast, ka esam bijuši kā akli. Svētā apustuļa Pāvila dzīve mums var būt ļoti

iedvesmojošs piemērs. Viņš bija izglītots, dedzīgs farizejs, kurš vajāja kristiešus līdz pat nāves spriedumam. Kad ceļā uz Damasku viņu apspīdēja spoža gaisma un Kungs Jēzus to uzrunāja, pēkšņi mainījās visa viņa dzīve: no apsūdzētāja viņš kļuva par dedzīgu Dieva vārda sludinātāju līdz pat savai nāvei. No Saula viņš kļuva par Pāvilu: “no šī brīža viņš visu to, ko līdz šim bija atzinis par savu lielāko ideālu, savas būtības jēgu, sāka uzskatīt par “zaudējumu” un “atkritumiem”” (sal. Flp 3,7-8)

Mēs varam saprast, ka tās pārmaiņas, kas “sagrieza ar kājām gaisā” Pāvila dzīvi, tauta uzņēma ar neuzticēšanos, neticību, bailēm. Vai tāpat nenotiek arī ar mums? Tik bieži baznīcā nākas dzirdēt runājam – “Vai tas nav tas pats, kurš ...; Vai tā ir tā pati, kura ...?; Un tādi uzdrošinās nākt baznīcā!! Nē, es tur neiešu, jo tā skolotāja man kādreiz ielika divnieku, un tas manus bērnus nosauca par ...; Man pazīstami cilvēki ir teikuši, ka nespers tur savu kāju, jo, redz, negribot klausīties tā vai cita garīdznieka sprediķos...”

Diemžēl ir sāpīgi noskatīties, ka ir kristieši, kuri

savā lepnumā nesasveicinās, nerunā un izliekas neredzam visus tos “Saulus”, kuri piesardzīgi mēģina atrast savu vietu Baznīcā. Mīlie, Kunga priekšā mēs visi esam vienādi – par laimi! Vienmēr cenšos atcerēties prāvesta Andra vārdus, ka Jēzum nav svarīgi, kāda tu kādreiz biji, svarīgi - kas tu esi tagad.

Apustulis Pāvils mums ir atstājis skaistu mantojumu - lasīsim viņa vēstules, stiprināsim savu ticību, centīsimies būt apustuļi savās ģimenēs. Svētie Raksti ir dzīvi visos laikos. Lūk, kas mani īpaši uzrunāja - Apustuļu darbos Pāvils saka: “*Uzmaniet paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par bīskapiem, lai ganītu Dieva Baznīcu, ko Viņš ar savām asinīm ieguvis. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jums pašiem celsies vīri, runādami aplamības, lai aizrautu mācekļus sev līdz. Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus dienām un naktīm nemitējos ar asarām ikvienu no jums pamācīt! Un tagad es jūs novēlu Dievam un viņa žēlastības vārdam, kas spēj celt un dot mantojumu ar visiem svētajiem.* (Ap d 20,28-32)

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Lilita Ieleja

Gaismas taka

Tuvojas 2. februāris, kad kristieši visā pasaulē svin Sveču dienu. Kristības saņemšanas dienā man iedeva lielu, baltu sveci, kas joprojām stāv man mājās goda vietā kā atgādinājums par šo svētku brīdi. Iedegto sveču gaismu es sevī turu joprojām. Svece manā dzīvē atgādina Dieva klātesamību, ar to saprotot, ka es dzīvoju Kristus gaismā.

Cenšos saskatīt cerību un gaismu līdz ar sveču gaismu. Visa šī pandēmija liekas apgrieza manu dzīvi ar kājām gaisā, radot bailes, izmaiņas un atsvešināšanos. Gaidot jau trešo pavasari, ik dienas logā ieraugot spožāku saules gaismu, rodas cerība, ka šis nu būs pēdējais pandēmijas vilnis. Jo, kā kristīts cilvēks, es nebeidzu ticēt, esmu vienota ar Kristu un kalpoju Baznīcai. Tas arī pasargā mani no bezcerības un grēka.

Baznīcā katrā svētās Mises laikā tiek iedegtas sveces. Šīs ziemas tumšajos rītos un vakaros, un pelēkajās dienās līdz ar sniegbaltajiem brīžiem priecājos par katru iespēju doties uz baznīcu. Cenšos nepalaist garām nevienu svētdienas un svētku Misi.

Lai iekšēji radītu sevī līksmības un mierinājuma gaismas avotu, ikdienā pārlasu Svētos Rakstus. Tumšākos vakaros dedzinu arī mājās sveces, meklējot garīgo gaismu, kas apgaismo manu sirdi, cīnoties pret ļaunā gara uzbrukumiem.

Meklēju arī citus veidus, kā salikt savas domas pozitīvā virzienā. Te nāk talkā draudzes avīzes rakstu sagatavošanas darbs. Darot labus darbus, es meklēju sevī labsirdību un cilvēkmīlestību. Ar prieku eju uzkopt baznīcu, tādā veidā sniedzu arī kādu praktisku palīdzību. (Slava Dievam!-vismaz vienam tas patīk. © Redakcija)

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē februārī

Svētdienās:
10:00 –
 Vissvētākā
 Sakramenta
 uzstādīšana;
10:20 –
 “Rožukroņa”
 lūgšanas;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
 sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

2.02. – Kunga Prezentācijas templī svētki (Sveču diena):

18:00 – Sv. Mise ar sveču svētīšanu un Gaismas
 procesiju.

3.02. — sv. Blazija diena

un Mēneša pirmā ceturtdiena:

pl. **18:00** — Sv. Mise kopīgā nodomā par Covid-
 Omicron slimniekiem un Svētā Stunda. Beigās -
 svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un elpošanas
 ceļu slimniekiem.

4.02. — Mēneša pirmās piektdienas Jēzus Sirds
 dievkalpojums pēc sv. Mises.

5.02. — Sv. Agates diena:

tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens pl. **12:00**.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un 30.

Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana
 sv. Mises laikā pl. **18:00**. Pēc sv.
 Mises — Rožukronis par slimniekiem
 Vissvētākā Sakramenta priekšā.

14.02. — Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija
 svētki.

22.02. — Sv. Pētera katedras svētki.

02.03. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

 18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto
 pelnu kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un piena
 produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un slimi
 cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātām, pārējās ir
 vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecības, skaļa mūzika.

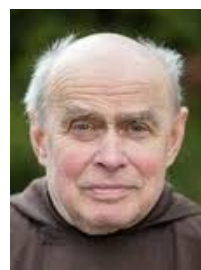
**Pazemīgi lūdzam ziedot grīdas flīžu atjaunošanas
 darbiem!!!**

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
 prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
Lielvārdes Romas katoļu draudze,
Reģ. Nr. 90001080360

Man ir svarīgi uzturēt apziņu, ka kristīgi dzīvot
 nozīmē ļaut sevī mājot Jēzum Kristum.

Pateicos Kungam par šo vēl vienu dzimšanas
 dienu manā dzīvē – kristībām, saņemot gaismu visa
 mana mūža garumā.

Sarmīte Zoltnere

Gribu izteikt vissirsnīgāko
 pateicību savam draugam
 kapucīnu tēvam Jāzepam
 Kornaševskim par upurpilno
 priesterisko kalpošanu 51
 gada garumā gan Latvijas
 Baznīcā, gan misionāra
 darbībā Gruzijā. Diemžēl viņa veselības
 stāvokļa pasliktināšanās dēļ 77 gadu
 vecumā tēvam Jāzepam ir jānodas
 emeriturā pavadīt mūža nogali kapucīnu
 klostera pansionātā Ļubļinā, Polijā.
 Paldies Tev, mīļotais brāli, par Tavu
 uzticīgu un pazemīgu kalpošanu un
 draudzību! Paliksim vienoti lūgšanās! Lai
 Jēzus Tevi bagātīgi svētī! *Pr. Andris Solims*

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām
 pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv.
 Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams piedalīties
 arī brīvklausītājiem! Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!
 Nodarbības iespējams organizēt attālināti!!!

**20.01.2022. Kungs aizsauca mūžībā Antoniju
 Romanovski viņas vīra Jāzepa nāves 1.
 gadadienā. Sirsnīga līdzjūtība visai ģimenei!**

~~~~~ *Sirsnīgi sveicam*

Šūpla dienā: ~~~~~

*Mons. pr. Oļģertu Daļeckī
 (2.02.); Donātu Ļešņečenoku
 (2.02.); Lolitu Meistari (3.02.);
 Olgu Zeizi (11.02.); Viktoriju
 Joneli (13.02.); Aigaru Lapsu (14.02.); arhibīskapu
 Zbigņevu Stankeviču (15.02.); Annu Ļešņečenoku
 (16.02.); Hubertu Vēveru (18.02.); pr. Ivaru Babri
 (23.02.); ministrantu Edgaru Čubatjuku 15.
 dzimšanas dienā (23.02.) u.c.*

**Pateicība visiem, kuri piedalījās Ekumeniskajā
 dievkalpojumā 22.01. kopā ar luterāņu draugiem!**

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
 (mob.t.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);

www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

